

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 302/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 v spojení s čl. 13 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 968/1998 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2007 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 v spojení s čl. 13 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 968/1998 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že:

„Právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 4 C 184/89-191 zo dňa 16. I. 1991 v spojení s konečným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 18 Co 25/91-224 zo dňa 19. VII. 1991, bolo súdom výslovne určené, že daná mi výpoveď z pracovného pomeru mojím bývalým zamestnávateľom – Okresným národným výborom v B. s ním, a to jeho listom zo dňa 14. XI. 1988 (...) je neplatná! (...)

Okresnému súdu v Bardejove trvalo skoro 8 rokov, keď až dňa 10. 3. 06 vyhlásil rozsudok v mene republiky pod č. k. 4 C 968/98. (...)

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 235/06 zo dňa 2. III. 07, ktorým bol mnou napadnutý rozsudok bardejovského súdu vo veci samej nielenže potvrdený, ale nebola ním pripustená ani zmena môjho súdneho návrhu, spočívajúca najmä v prekážke ďalšieho vedenia tohto konania a tiež v nemožnosti využiť riadne dovolanie pred kasačným súdom pre totálnu nezákonnosť, napriek tomu, že v tomto spore ide o záležitosť nadmieru dôležitého významu, ktorá si zo strany súdov zasluhuje osobitnú pozornosť, nakoľko je statusového a existenčného charakteru! (...)

Dňa 27. II. 07 som odvolaciemu prešovskému súdu predložil svoj návrh na zmenu mojej žaloby, ktorú on neakceptoval, napriek tomu, že bola plne opodstatnená. V tomto návrhu som okrem iného dôvodil tým, že pokiaľ súdy v tomto konaní zakladajú svoje rozsudky na konaní pod č. k. 4 C 194/92 a z ktorého vychádzajú, na ňom lipnú a ním aj končia, tak by mali vyčkať, ako sa skončí môj návrh na obnovu tohto konania, ktorý som podal už skôr, ale naše všeobecné súdy a nielen tie, len taktizujú a vyčkávajú, že celá vec sa môže vyriešiť aj sama od seba (...)“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ale najmä ods. 1 čl. 6 Dohovoru v spojení s jeho čl. 13 a 14 a predovšetkým Dohovoru MOP čísl. 111/58 postupom Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu v Bardejove v kauze vedenej u neho pod č. k. 4 C 968/98 porušené boli.

2. Zrušuje konečný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 235/06 zo dňa 2. III. 07 v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu pod č. k. 4 C 968/98 zo dňa 10. III. 06.

3. Prikazuje Krajskému súdu v Prešove a Okresnému súdu v Bardejove vo veci znovu konať a o nej aj spravodlivo a bez excesov a hlavne v intencii Dohovoru MOP čís. 111/58 rozhodnúť.

4. Zakazuje Okresnému súdu v Bardejove a Krajskému súdu v Prešove latentnú a nepriamu diskrimináciu sťažovateľa, ktorá je dôsledkom ich svojvôle a neobjektívneho a tendenčného postoja k sťažovateľovej žalobe prekrúcaním faktov a ignorovaním jeho predložených dôkazov, ktoré sú nezvratné i platných sa na vec vzťahujúcich zákonov, tiež ich obchádzaním a úmyselným neaplikovaním na daný súdny prípad.

5. Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 300 tis. Sk (...), ktoré sú mu povinné Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Bardejove uhradiť spoločne a nerozdielne najneskôr do 2-och mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

6. Ukladá Krajskému súdu v Prešove a Okresnému súdu v Bardejove spoločne a nerozdielne uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania na označený účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia. “

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Ďalej uviedol, že postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Nakoniec zdôraznil, že ochranu základným právam a slobodám poskytujú

predovšetkým všeobecne súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občianskym súdnym poriadkom) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecne súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Základné právo na súdnu ochranu neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05).

Zo záverov rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáha, aby súd určil, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trval aj po 1. 8. 1991, trvá až doposiaľ a bude trvať až do skutočného nástupu do zamestnania žalobcu u právneho nástupcu po bývalom Okresnom národnom výbore v B., pričom žalobcovi patrí z tohto titulu práca podľa

pracovnej zmluvy alebo jej navyiac zodpovedajúca, ako aj všetky pracovnoprávne nároky z tohto právneho vzťahu vyplývajúce. Žalobca sa domáhal žalovaného nároku proti žalovanému z dôvodu, že Okresný úrad B. je právnym nástupcom zrušeného okresného národného výboru, ktorého žalobca bol zamestnancom. V konaní Okresného súdu Bardejov 4 C 184/1989 bolo určené, že výpoveď žalobcovi daná Okresným národným výborom B. zo 14. 11. 1988 je neplatná. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 2. 8. 1991, t. j. v čase, keď došlo k zrušeniu okresného národného výboru. Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť odôvodňujúc, že žalobcovi nevznikol pracovnoprávny vzťah k Okresnému úradu B., ani k Slovenskej republike, zastúpenej krajským úradom. V čase právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bardejov 4 C 184/1989, pracovnoprávny vzťah žalobcu trval k okresnému národnému výboru v likvidácii a nie k Okresnému úradu B. Tým, že mzdové nároky žalobcu boli uspokojené z prostriedkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky prostredníctvom okresného národného výboru v likvidácii, Slovenská republika nie je zamestnávateľom a nemá práva a povinnosti zamestnávateľa vo vzťahu k žalobcovi. (...)

V konaní pred Okresným súdom v Bardejove pod sp. zn. 4 C 184/1989 v spojení s konaním pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 18 Co 25/1991, žalobca viedol súdny spor o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru proti ONV v likvidácii podľa § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce. Rozsudkom Okresného súdu v Bardejove z 16. januára 1991 č. k. 4 C 184/1989-191 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 19. 7. 1991 č. k. 18 Co 25/1991-224 bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná. Konanie bolo právoplatne skončené 2. 8. 1991.

Zamestnávateľ žalobcu ONV v B. bol zrušený zák. č. 369/1990 Zb., pričom tento zákon výslovne neupravil spôsob vyporiadania práv a povinností bývalých národných výborov, vrátane práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov. V zmysle uznesenia vlády SR z 24. 11. 1990 boli na vyporiadanie práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov, vymenovaní likvidátori, ktorí do 31. 7. 1991 mali ukončiť likvidáciu bývalých národných výborov.

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov z 10. januára 1995 č. k. 4 C 194/92-182 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 6. marca 1996 č. k. 16 Co 136/95-223 bola žaloba žalobcu podaná na súde dňa 28. februára 1995, ktorou sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti výpovede danej mu Okresným úradom v B., listom zo dňa

27. augusta 1991 podľa § 46 ods. 1. písm. b) Zákonníka práce, a určenia, že pracovný pomer trvá a o mzdové nároky súvisiace s neplatným rozviazaním pracovného pomeru zamietnutá. V citovanom rozhodnutí krajský súd potvrdil názor súdu prvého stupňa, že dňom 31. júla 1991 sa likvidácia bývalých národných výborov skončila, avšak súdny spor medzi žalobcom a Okresným národným výborom v likvidácii v B. o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, bol právoplatne skončený až ku dňu 2. augusta 1991, čiže po tejto lehote. V konaní bolo preukázané, že Ministerstvo vnútra SR v súčinnosti s Ministerstvom financií SR vydalo na riešenie nevysporiadaných pracovnoprávných vzťahov po ukončení likvidácie národných výborov pokyny poskytnuté „V postupe likvidačných skupín národných výborov do ukončenia ich likvidácie číslo OVS 3/714/91“, v zmysle ktorých riešenie prešlo na okresné úrady. Preto uznesenie vlády SR z 24. novembra 1990, ako aj už označený postup likvidačných skupín národných výborov je treba považovať za rozhodnutie vydané v zmysle ustanovenia § 251 Zákonníka práce. Pri skutočnosti, že žalobcovi do skončenia výpovednej lehoty (31. 12. 1991) bola vyplácaná mzda, ktorá bola vyčlenená z prostriedkov Ministerstva vnútra SR pre tento účel, táto okolnosť svedčí o tom, že medzi žalobcom a Okresným úradom v B. nevznikol pracovnoprávny vzťah. Preto v rozhodnutí Krajského súdu Košice zo 6. marca 1996 č. k. 16 Co 136/95-223, súd dospel k záveru, že žalobca sa nestal zamestnancom Okresného úradu v B. a výpoveď z pracovného pomeru žalobcovi bola daná v súlade s použitím § 46 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, platne.

Ak sa teda žalobca nestal zamestnancom okresného úradu, resp. výpoveď zo zamestnania mu bola daná platne (§ 46 ods. 1 písm. b) Zák. práce), nemôže sa žalobca úspešne vo vzťahu k štátu, zastúpenému Krajským úradom v P. domáhať určenia, že pracovnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným trval aj po 1. 8. 1991 a trvá až doposiaľ a bude trvať až do skutočného nástupu do práce u právneho nástupcu po bývalom ONV v B. a že žalobcovi patrí z tohto titulu práca podľa pracovnej zmluvy alebo jej naviac zodpovedajúca, ako prinavrátania všetkých pracovnoprávných nárokov z tohto právneho vzťahu vyplývajúcich.

K otázke pasívnej legitímácie účastníka konania odvolací súd dodáva: Slovenská republika zastúpená krajským úradom nie je pasívne legitimovaným účastníkom konania, pretože štát nie je nositeľom práv a povinností zamestnávateľa vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov. Krajský úrad v P. ako samostatná rozpočtová právnická

osoba nemá oprávnenie zastupovať štát v pracovnoprávných vzťahoch. Žalobca pasívnu legitímácia účastníka konania odôvodňoval zákonom č. 515/2003 Zb., pričom citovaný zákon neupravuje prechod práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov z okresných úradov na štát. Zákonom č. 515/2003 Zb. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov boli okresné úrady zrušené a podľa ustanovenia § 8 citovaného zákona práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov okresných úradov, ktorí 31. 12. 2003 vykonávali verejnú službu alebo štátnu službu, prešli na krajský úrad podľa citovaného zákona. (...)

K odvolacej námietke žalobcu o úspechu žalobcu v spore vzniknutom na základe sťažnosti žalobcu č. 32106/96 proti Slovenskej republike podanej Európskej komisii pre ľudské práva žalobcom dňa 1. novembra 1995, odvolací súd poznamenáva, že rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade K. v. Slovensko súd rozhodol, že v konaní pred vnútroštátnymi súdmi rozhodujúcimi o žalobe sťažovateľa došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

Z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva, že ESPLP videl pochybenie práva na prejednanie veci bez prieťahov, t. j. zistil len procesné prieťahy v konaní, a po vecnej stránke nezistil žiadne pochybenie slovenských súdov.

Keďže sa všetkými skutočnosťami, na ktoré poukázal žalobca sa prvostupňový súd vysporiadal a rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, odvolací súd ho potvrdil (§ 219 O. s. p.)

K odvolaniu žalobcu odvolací súd zároveň uvádza, že toto považoval za nedôvodné. So všetkými skutočnosťami, na ktoré žalobca poukázal v odvolaní sa už vysporiadal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu len svojvoľný výklad zákonov a nerešpektovanie procesných pravidiel a procesných záruk spravodlivého procesu môže mať za následok aj porušenie základného práva a slobody sťažovateľa.

Rozhodnutie krajského súdu takéto znaky nemalo, zodpovedalo na všetky otázky nastolené sťažovateľom v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku.

Odvolací súd postupoval podľa ustanovenia § 211 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a ústavný súd v jeho postupe nezistil nerešpektovanie procesných pravidiel, čo by malo za následok porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa.

Ústavný súd už v mnohých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že ak všeobecné súdy neakceptujú návrh sťažovateľa a rozhodnú odlišne od jeho návrhu a prania, takýto postup neznamená automaticky porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Inak povedané, porušenie základných práv a slobôd nemožno automaticky spájať s neúspechom sťažovateľa v konaní.

Podľa názoru ústavného súdu v postupe a rozhodnutí krajského súdu nebola zistená arbitrárnosť ani zjavná neodôvodnenosť rozhodnutia, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s poskytnutím súdnej ochrany a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 v spojení s čl. 13 a 14 dohovoru.

V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne III. ÚS 344/06).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (21. mája 2007) bolo rozhodnutie krajského súdu právoplatné, a teda najneskôr 26. marca 2007, keď sťažovateľ rozsudok krajského súdu prevzal, došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty.

Keďže vo veci bola nastolená právna istota, odpadol tak dôvod, ktorý možno spájať s porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (IV. ÚS 253/04).

Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich základných práv zaručených ústavou rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 968/1998 z 10. marca 2006.

V tejto časti sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ využil zákonnú možnosť podať opravný prostriedok proti tomuto rozsudku krajskému súdu, ktorý o ňom aj rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Co 235/2006 z 2. marca 2007.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou subsidiarity s tým, že jeho právomoc nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

V danom prípade voči okresnému súdu o opravnom prostriedku konal a rozhodol krajský súd a ústavný súd nemal právomoc toto rozhodnutie preskúmať, pretože mu v tom bránila zásada subsidiarity.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2007